

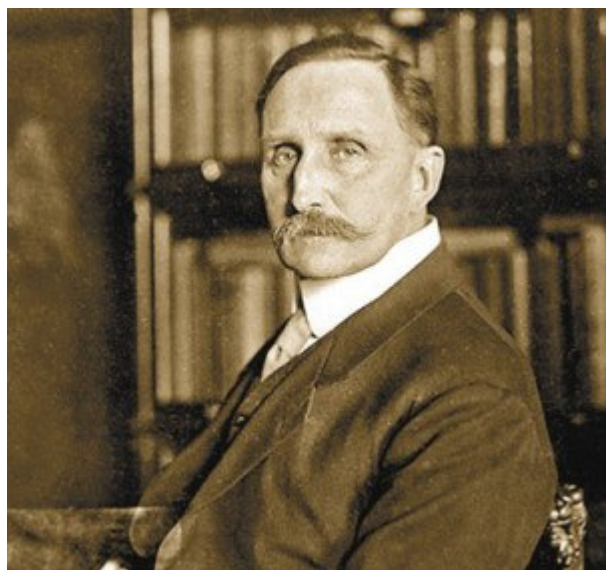
Lexikon vodnářského věku 6

Agarta (někdy Agharta, Šambala, Šangri-Lá)

- je obvyklý název pro podzemní říši, ukrývající se v duté Zemi. Legenda o této říši zaujala ruského cestovatele a badatele Nikolase Roericha, který prohlašoval, že tato říše je osvětlována zeleným světlem z neznámého zdroje energie, nahrazujícího slunce, které pomáhá rostlinám růst a lidem prodlužuje život.

O tomto světle se zmiňuje např. Erik Norman, který uvádí, že tibetští lámové mluví o stejné zelenkavé fluoreskující záři, vyskytující se v tunelech a jeskyních v Tibetu, ale i na dalších místech na Zemi. Jeden cestovatel v amazonské džungli našel cestu do podzemního labyrintu, osvětleného jakoby smaragdovým sluncem. Předtím zde uviděl lidi podobné stínům, kteří se pohybovali na vzdáleném konci chodby.

Jedná se skutečně o neznámé podzemní prostory nebo jde jenom o legendy, které se šíří, oprašují a přikrášlují po dlouhá staletí? Každopádně je záhadou, že se takové legendy nalézají téměř všude na Zemi, stejně jako informace o potopě světa. Vstup do bájně Agarty také usilovně hledal sám Adolf Hitler. Je známo, že se tajné organizace Třetí říše snažily ovládnout a využívat okultní praktiky. Samozřejmě je zajímavé, že Němci se snažili proniknout do tajného učení tohoto „národa svastiky“. Výsledky německého průzkumu v Tibetu jsou dodnes tajné, něco se ale přece jenom dostalo do tisku. Tibetský projekt německých mystiků byl zahájen v roce 1922 na popud Karla Haushofera. Viz portrét níže.

Francouzský mystik René Guénon napsal: „*Po pádu Atlantidy se velcí učitelé (Mahátmové) předchozí civilizace, držitelé vědomostí, děti vesmírné inteligence, přemístili do ohromného komplexu jeskyní. Tam se rozdělili na dvě „větve“, pravou a levou víru. První „větvi“ je Agartha („Skryté centrum dobra“), která ovládá živly a lidské masy. Mágové a bojovníci, vůdci národů Země, pokud přinesou oběti, mohou se Šambalou uzavřít dohodu*“

Navázat kontakt se záhadnou Šambalou se nejdříve snažil Haushofer, později v tom pokračoval Ernst Schäfer, který se účastnil expedice do Tibetu jako zoolog. Jeho tajným patronem byl sám Heinrich Himmler, který ho pověřil úkolem najít Šambalu. Výprava se dostala do oblastí, kde nikdy předtím žádný Evropan nebyl. Krátce po svém návratu do Německa vydal Schäfer knihu „*Hory, Buddhové a medvědi*“, kde popsal hrdinství expedice,

kteřá byla celkem úspěšná, když se jí podařilo nasbírat vzácné rostliny, které jinde v přírodě nerostly a odchytit medvěda pandu, málo známého evropským zoologům.

Výsledek tajné mise zůstává ještě pořád záhadou. Víme pouze to, že Himmler byl spokojen. Po založení společnosti Ahnenerbe bylo Schäferovi nabídnuto místo vedoucího vědeckého pracovníka. Novou expedici do Tibetu zorganizoval Schäfer v roce 1935. (Na snímku)

Poté, co získal věhlas ve vědeckých kruzích říše, mu bylo svěřeno vedení oddělení Tibetu ve výzkumné společnosti Ahnenerbe. Práce bylo dost, díky expedicím měli SS k dispozici tisíce starých tibetských rukopisů, podstatnou část velikého okultního odkazu Východu...

Neoficiální úkol tentokrát neohlásili, ale ani netajili. Němci chtěli navázat užší kontakt mezi „dvěma kulturami svastiky“, nacistickou a tibetskou. Aby toho mohli dosáhnout, plánovali zřízení stálé radiostanice v rezidenci dalajlámy ve Lhasě. Zařízení měli obsluhovat šifrantí, inženýři a vynikající radisté. Brzy bylo zřízeno radiové spojení mezi Lhasou a Berlínem.

Při studiu rituálů buddhistických mnichů našel Schäfer hodně společného s rituály Árijců, což naprosto vyhovovalo duchu nacistického učení. A nezapomnělo se, pochopitelně, ani na hledání Šambaly. S pomocí středověkých map a na základě prací Blavatské, Rericha a jiných cestovatelů, kteří se zajímali o okultní záhady východu, došel německý orientalista, profesor Albert Grünwedel k závěru, že existuje přístupný vchod do Šambaly a nachází se v okolí hory Kančendženga. Bohužel tento vchod nebyl nikdy nalezen nebo se správy o tom nedochovaly.

(Zdroj: Paranormal-news.ru)

Cestovatel, umělec a mírový aktivista profesor Nicolas Constantine Roerich psal ve své knize *Srdce Asie* (1928) o tom, že se svým průvodcem spatřil roku 1926 nad pohořím Karakorum zářící létající kotouč. Pozoroval jej za jasného rána silným dalekohledem. Kotouč náhle změnil kurs a zmizel za horským řetězcem Humboldtova pohoří. V té době neexistovalo letadlo, které by bylo schopno letu do tak odlehlých oblastí, natož aby se vyznačovalo neuvěřitelnými manévrovacími schopnostmi. Lámové doprovázející expedici prohlásili, že se jednalo o „znamení Šambaly“.

V roce 1903 vydal o své výpravě knihu *Altaj-Himálaj: cestovatelský deník*. Mimo jiné v ní nalezneme i následující podivuhodné pasáže: „Jedna ze středoasijských legend vypráví o podzemních obyvatelích, kteří se nazývají Agarthové... V útesech Kurlyku jsou temné jeskynní vchody. Vedou do hlubin, jež se nikdo neodvažuje prozkoumat. Tajné podzemní chodby spojují

jednotlivé části Tibetu. Pověsti se zmiňují o návštěvách vládce Šambaly v kláštorech a chrámech...”

Roerich byl přesvědčen o existenci „středu světa“ jménem „Šambala“, spojeném podzemními tunely se všemi národy země. Během svých cest čínským Turkestánem osobně prozkoumal mnohé dlouhé podzemní chodby. Za pobytu v Tsagan Kure u Kaiganu (Čína) napsal roku 1935 článek nazvaný *Strážci*. Nastínil v něm otázku, zda tajuplné postavy, jež se občas zjevují uprostřed pouště zdánlivě z nicoty, používají podzemní chodby. Domorodci mu vyprávěli, že z katakomb v Sinkiangu někdy vycházejí podivní lidé, aby si ve městě obstarali potřebné nákupy. Platí prastarými zlatými mincemi, jejichž původ je nejasný. Roerich se Mongolů na záhadné návštěvníky neustále vyptával a získal některé zajímavé informace.

Neznámí se údajně občas převlékají za obchodníky, pastevce nebo vojáky, místní je ale stejně hned poznají. V pohoří Altaj, za velkým jezerem a vysokými horami, údajně leží posvátné údolí plné divů. Lze se do něj dostat podzemními chodbami a jeskyněmi. Během přechodu přes Karakorumský průsmyk vyprávěl Nicolasi Roerichovi domorodý horský vůdce o velkých bílých mužích a ženách, kteří občas vycházejí z tajných východů uprostřed hor. Místní lidé je vídají procházet tmou se světlem v rukou a říká se, že občas pomohou poutníkům, kteří sešli z cesty.

Dr. Ferdinand Ossendowski, držitel mnoha významných ocenění a člen Francouzské akademie věd, se v Mongolsku setkal s knížetem Chultun Beylem a jeho velkým lámou. Podle jejich slov kdysi existovaly dva kontinenty, jeden v Atlantickém a druhý v Tichém oceánu. Oba byly zaplaveny přívaly vod a zmizely. Část jejich obyvatel se však zachránila ve velkých podzemních jeskyních. Tyto prostory osvětluje světlo, v němž se daří i rostlinám. Díky tomu se předvěký lidský rod zachoval dodnes, nazývá se Agharti a vyznačuje se neobvyklými technickými znalostmi. Jeho příslušníci mají k dispozici vozidla, jež se velkou rychlostí pohybují po síti podzemních spojovacích cest po celé Asii. Dokonce prý pomocí svých létajících strojů navštěvují cizí planety.

V současnosti se o podzemní civilizaci zmiňuje Corey Goode (viz exopolitika.cz) ve svých rozhovorech s Davidem Wilcockem. Jeho informace se v podstatě shodují s vyprávěním výše uvedených badatelů. Zmínky o tajemné říši v podzemí (nejedná se pochopitelně o dutou Zemi, ale o síť jeskyní a tunelů pod povrchem Země, v udávané hloubce 50 – 100 km) můžeme nalézt i v knihách Lobsanga Rampy (*Jeskyně předků*), Ernsta Muldaševa (*Hledání města Bohů*) a dalších autorů, zabývajících se touto problematikou.

Vzhledem k tomu, že obyvatelé podzemí jsou na vyšší technické a duchovní úrovni (jedná se o vývojově starší civilizaci), nechtějí mít se současným lidstvem nic společného a proto se snaží svoji existenci maximálně utajovat. Život na povrchu Země však nepřetržitě sledují, zřejmě za pomoci svých lodí, které občas vídáme jako UFO...